

Във всеки случай, трябва да помним, че решението, което ще намерим в живота, не винаги е приятно, но със сигурност винаги е полезно. Не всичко, което е приятно, е решение. Ние искаме отморяващо решение. Бог да ми реши проблемите, тоест да ми се подредят нещата така, както аз ги искам! – така казваме.

Някой ми писа: имам да уча 200 думи и да съставям изречения с тях. Кажи ми какво да правя, дай ми някакво решение! Аз му казах: Учи! Решението е да се упражняваш. Отново и отново. Да стигнеш до границата на умората, но не и да я прекрачиш, да не стигнеш до преумора. Да стигнеш колкото се можеш по-напред , да се измориш и тогава ще дадеш плод и ще има резултат. Това ще бъде болезнено, но не съществува друго решение за този, който се явява на приеми изпити, за този, който чете и се изморява. Полезно е за душата, но не е приятно за нашите навици. За нас приятното е отпускащото. Искаш да отморяваш, да седиш, да гледаш телевизия, това е приятното. Но когато трябва да четеш четири-пет часа и да вършиш домашни работи, това те уморява. Затова казвам, че решението, което Бог понякога ни дава, Той ни го дава, но не ни харесва, защото не е приятно. То е малко болезнено. Малко тежко, а ние сме свикнали с подаръка и винаги го свързваме с приятното чувство и казваме: какъв подарък ми е направил Бог? Въпреки това всичко е дар. Всичко, което Бог ни дава като отговор на това, за което се молим, е за наше добро. Нищо, че плачем. В часа, в който плачем, добре правим, че плачем, имаме това право, но след един месец, след една година, ще си спомняме този плач и ще казваме не пре́чи, плаках, защото тогава имах инат. Това, което си изпатих, всъщност беше добро, за мен беше, помогна ми, стопи в моята душата пристрастяванията, болните състояния, душените объркванията. Бог ме отърси от тях и това се оказа за добро, въпреки че изпитах болка и плаках в онзи момент. Айнщайн казва нещо много хубаво- че умът, който създава един проблем и объркване, не може сам да го реши. Това много ми хареса. Понякога се объркваш в твоя ум и се сепваш. Същият ум, който се обърква, не може сам да реши проблема, защото той го е създал. Следователно, какво е нужно? Друг ум. И това е Христовият ум, умът на Христовите човеци, умът на някой наш приятел или приятелка, който е по-просветлен и по-бистър в онзи момент. Опредени пъти имаме притеснения, объркваме се и тръгваме сами да ги решим. Ама, не става. Например това момиче, което ми писа за лекарствата, която от

седем месеца не ги е вземала и пише ли пише, а аз не отговарях, защото, ако отговориш, започва безкраен диалог. Всичко започва от едно: здравей, не искам да те уморя! и така минават два часа. Казах си, че ще изчакам преди да й пиша. Тя ми каза: не вземам лекарствата, аз мисля, че и т.н и накрая каза- мисля, че единственото решение е да се разделя с човека до мене или да се самоубия! Тоест, естествено е да го каже - след като умът й беше объркан и не можеше сама да намери решението. Затова ставаме макар и малко насила и отиваме и казваме- моля те, отче, кажете ми нещо, помогнете ми! Отиваме при нашия духовник. Или отиваме при някой човек, който е наш приятел-християнин, който да попиташ: ти как гледаш на това? Нормално ли е, или умът ми се е замъглил и не намирам решение, понеже съм объркан?

Вървете при вашия духовник да ви прочете опростителна молитва за вашите грехове, но не и за безкрайни разговори. Когато станах свещеник и започнах да изповядвам,т.е. когато архиепископът ни прочете специалната молитва, имаше един игумен от манастир в Оропо, който ми каза- да имаш моите молитви! Сега като духовен изповедник внимавай с жените! Да не те подлудят! Аз му казах: много е краен този съвет! Сега с добър ден!, станахме изповедници и да ти кажат така? Казах си: малко краен ми се струва този игумен. Така казах тогава. Сега казвам: Пресвета Богородице, дарувай му да живее дълги години! Той беше наясно, защото това, което каза, го беше преживял. Който си е патил знае и учи другите .Той ми каза тези думи: внимавай да не те подлудят!

И тъй, ние отиваме при духовния изповедник или при някои други хора- защото някои имат нужда не от изповед, а от разговор. Нека не бъркаме нещата. Духовникът изповядва, но изповедта няма за цел да обсъждаш подробно целия си живот с него. Нека ти го кажа по друг начин. Психоаналитикът или психологът те държи 45 минути, ти говориш, говориш, пъхаш ръката си в джоба и му даваш 50 евро. Това е другояче. Защото е друг тип работа. Изповедникът изповядва, слуша грехове, ако трябва да слуша всеки един човек по цял час, той би трябвало на ден да изповядва 2-3 човека, за да може да издържи. Но пред изповедалнята чакат не 2-3 трима, а изключително много хора и всички се нуждаят от време. Със сигурност. Но някои от имат нужда не от изповедник, а от някой, пред който да си отворят душата и това може да го направим превъзходно в някоя добра компания, в едно приятелско семейство, с един добър приятел, да се открием и да говорим. Тези, които правят това, намират и прибежище, и решение на своите проблеми. Някой ми го каза - отче, радвам се, че имам добри приятели и когато има някакво объркване и умът ми блокира, отивам да им кажа проблема и да си помогна.

Но да ви кажа и другото. Няма другият да ти даде решението. Не търси решението от духовника, нито от приятеля, а ти сам ще вземеш решение за живота си и твоите проблеми. Много е лесно да прехвърляме топката, ние имаме този навик да

прехвърляме топката на другия и да казваме: отче, какво да правя? Вие ми кажете! Да го взема ли този или да не го взема? Да, но ако аз ти кажа: не го вземай, а след няколко години стане нещо със здравето, появяват се душени проблеми, болести, едно, друго, тогава ще си казваш: ти ми каза и го взех! Каквото и да стане, за мен ще се сещаш. Отговорността трябва да е твоя. Това е много съществено. Христос дойде на земята, за да се научим да стъпваме на собствените си нозе и да търсим от нашия духовник опрощение на греховете, просветление с неговите молитви да се очисти пейзажа. Когато мъглата и облакът изчезнат, ще виждаш ясно и ще вземеш решение. Ти казваш: Искам да правя еди-какво си! Не аз ще ти кажа какво ще правиш. Защото по този начин не възпитаваме зрели хора в Христос, а „болнави" хора, които постоянно питат: кажи ми какво да правя! Отче, каква кола да си купя? Тойота Ярис или Фиат?. . . Накрая реших, ще взема Фиат-а. Сребристия или белия? Чувал съм невероятни случаи, където за всичко търсят решения от другите. Това е за манастира, където 24 часа в денонощието монасите са заедно, живеят заедно, хранят се заедно, в една и съща среда и техният живот се преплита. Тук в света не може всеки да пита духовника си за всичко и той да му решава проблемите. Научи се да се молиш Бог да те просветли.

Тук стигаме до другото сериозно нещо. Добре, но ако аз направя нещо и стане грешка? И ако стане грешка? Тогава при теб ще стане това, което е ставало при всички хора. Кое? Една грешка. Защо се страхуваш толкова много от грешката? Ама, ако направя грешка? Аз не ти казах да направиш грешка. Просто ти обяснявам, че в живота никой не се научава без да направи грешка. Никой. В блока, в който живея, на третия етаж има едно момиче, което свири на пиано. Аз знам момента, в който ще направи грешка с клавишите. Има едно място, където дън, дън, дъннн!!! Изпуска една нота и всеки път си казвам: Хайде, бе, момичето ми, научи се да го изсвириш правилно! Защото, ако го правиш пет месеца, трябва вече да си го научила.

В началото на пътя ще правим и грешки. Майката, която вижда детето си да пише буквите в основното училище, не му се кара, че пише грозно, неправилно и е изтривало, защото казва: дете е, сега се учи, ще прави и грешки. Въпросът е, че то полага усилия, че не седи така, а се активизира, взема живота в свои ръце и се бори. Направи нещо! Дори да е грешка, ти не го правиш, за да стане грешка. Твоето желание е това да се окаже за добро - ако се окаже грешка, Бог да те просветли да го разбереш навреме и да се върнеш назад. Това ми го казаха веднъж в един манастир, защото тогава нито тръгвах да се женя, нито ставах монах, а седях и чаках. Един духовник ми каза- ти стоиш на един път, имаш пред себе си пет пътя и търсиш решение. Тоест какво очакваш да стане? Аз казах: трябва да направя най-доброто! Искам да направя такъв избор, който да е най-доброто решение. И какво си ти, та да направиш най-доброто? Тоест шест милиарда хора на планетата Земя постоянно рискуват, губят, печелят, а ти искаш всичко да е съвършено при теб? И какво да правя? Тръгни по един път от петте пътя пред тебе, реши и кажи: ще поема по този път! И ако е грешен и го усетиш, ще се върнеш – тоест още преди да тръгнеш. Ако го избереш и го последваш, продължаваш

напред. Ако е погрешен, ще продължиш с една грешка. Какво да правим? В живота правим и грешки. Купих една къща, в която има влага и т.н. Можеш ли да я смениш? Да. Смени я. Не можеш? Стой там. Не издържаш? Премести се. Намери обаче някакво решение в това твое затруднение. Във всеки случай не трепери пред грешката. Бог не гледа със строгост на хората, които полагат усилия. Видяхте ли Христос какво каза за онази бедна вдовица? Парите, които тя пуснала в кутията за дарения, били толкова малко, че не били решение за нищо, защото с тези монети не се решил икономическият проблем с бедността, но Христос казал не това, а: Аз гледам нейното сърце, което сложи в кутията излишъка на нейната душа. Тя сложила повече от всички, направила най-доброто, което могла. Това мога, нека Бог ме просветли да се окаже за добро. И бракът е лотария, и монашеството е лотария, и женитбата и безбрачния живот – каквото излезе. Никой не може да каже със сигурност: това ще ти се окаже за добро. Знам ли аз. Добре, всеки може да прави каквото иска- с неговата цена.

Имам един чичо, който не беше много църковен човек и преди две три години ми каза:

- Браво! Хайде, сега когато се устрои, вече е време да се ожениш! Намéри работа, стана поп, учител си в училище. Браво!

Аз му казах:

- Ама, чичо, не става. Влакът вече замина!

- Наистина?

- Да!

- - О-о-о, бре, детето ми, това, което си направил е много сериозно!

Какви решения давали светците? Някой отишъл при старец Порфирий и попитал за

свой роднина дали да продължи да взема лекарствата- антидепресанти. Той го попитал дали решението е да взема лекарствата или да ги спре?

Защото в Църква някои казват: *намерих всичко, не искам нищо друго. Мен Бог от всичко ме лекува* ! Тоест, ако той си счупи крака, отива при Бога, когато има главоболие отива при Бога, когато има проблем със стомаха – всичко при Бога. Преп. старец Порфирий обаче казва:

- Кажи на твоя роднина да продължи да ги взема, защото не може да има решение без лекарствата.

Богоозарените хора имали равновесие, те не били по крайностите. Те не казвали: *Остав и лекарствата, върви само при Бога!*
, защото и лекарствата Бог ги е дал. Второ. Детето ми се е забъркало. Какво решение да намеря? Крясъци, караници? Нашите обикновено решения са панически решения. Решението, което намираме, е взето сред нашата тревога и стрес. Резултатът от това е, че когато имаш стрес, правиш всичко по погрешен начин. Светците обаче, които били по-просветлени, не правили толкова груби грешки.

Каквито и решения да намираме, ще разберем дали те са подходящи от резултатите, т.е. не какво говорим, а какъв е плодът. Не може да говорим хубави думи и вкъщи да има само бъркотия, нерви, караници, физиономии, да не си говорим и да казваме *аз във всеки случай казах правилното*
! За да има решение, твоите обноски трябва да са добри.

Светците давали решения за всеки човек поотделно. Еди се нуждае от това лекарство, друг от друго, трети от аспирин, четвърти от операция, а пети директно от трансплантация в чужбина. Не е едно и също при всички. Това трябва да казваме: Боже, просветли ме какво решение да взема! За да може Той да ни просветли, трябва да влезем в нас, където в дълбочината на душата ни няма нерешен проблем. Запомнете това- човекът, който се моли, влизайки в дълбините на душата си, там ще види състояние на пълно спокойствие, където всички проблеми се решават. Всички наши проблеми са външни. Всичко е в периферията на душата. Христос казва: не се бойте от хората, които ви смущават външно и могат да ви предадат и на смърт, защото нищо не могат да ви направят. Във вас има едно градина, там, където е св. Кръщението, където е Светият Дух, където имаме пълен покой и пълно умиротворение. Не знам колко време

на ден влизате в тази градина. Тоест докато седиш на канапето, на фотьойла, на леглото, да си затваряш очите си и да бягаш от стреса, който умът ти причинява, защото не душата причинява стреса, душата в своите дълбини няма стрес, там е тихо море, там е Светият Дух, а помислите, умът носи стреса. Умът подлудява човека. Когато отидем отвъд ума и спрем мислите – тези, които живеят това дори за няколко секунди, се чувстват сякаш са отишли на екскурзия на Хаваите, т.е. изключително красиво, нямат никакво притеснение, всичко е изключително хубаво, както влюбеният, на който му казваш: имаме икономическа криза, но той ти казва *не ме интересува! Аз съм влюбен! Когато целувам момичето, което обичам –*
казваше един човек
- *кризата не ме интересува! Другаде съм*
! Това
другаде
. Когато почувстваме това
другаде
, тогава решенията идват по-лесно, защото ще бъдем в съприкосновение с „канала на комуникация" с Бога, който именно е молитвата. Не знам колко време се помолихте от сутринта до сега, не знам колко се молихте на св. Литургия, на която отидохте, защото може да ходиш на църква, но умът да не иска да се умиротвори и пак да мисли за проблеми, да се смущава и да мисли за други неща. Всички проблеми ще се решат и ако не се решат в този живот, ще дойде един край и той ще ги реши. Разберете го. Един човек имал тъща, която много говорила и не се намирало решение за това. Тя говорила, говорила, говорила и не спирала. Когато умряла, под името й написали: най-накрая замлъкна еди-коя си. Човекът си казал: намери се решение. Тоест определени пъти решението непременно ще дойде. На някои, които се карат, мои роднини, и търсят решение, им казвам- бре, детето ми, помисли си, че ще дойде един край и след това ще скърбиш. Разбери, че човекът, с който се карате, един ден ще си замине от този живот и след това ще казваш
защо не се разбирахме
! Затова намерете някакво решение.

Никой не може да ни помогне реално в това, което ние сами трябва да направим. Другите ни помагат, но ние ще изиграем голямата роля в нашия личен живот. Всеки с неговата борба да намери решение. За всичко съществува някакво решение. . .

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}